

Farelerin Hayalleri

“Bırak onu ben ona binicem!”
“Ya o benim oyuncağım.”
“Araba geliyo düt düt!”
“Bebeğimin saçını bırak ya! Kopacak diyorum sana.”
“Aaa ne güzel bi taş o, nerden buldun onu?”
“Ayakkabılarını boyatmak isteyen var mı?”
“Yukarıya çıkıp oradan aşağı koşalım mı?”
“Ben kazandım hile yapmasana sen!”

Belki de yaşadığımız sokak bir hayal dünyası değildi, hatta belki de çöpten bir krallıktı. Her daim rüzgarı ve yağmuru içine sızdıran ahşap evlere sahip, üstü başı yırtık olan çocukların kol gezdiği, taştan kaldırımsız yolları olan bir krallık. Ama ne olursa olsun o bizim krallığımızdı. Bizse o kocaman çöpten krallığın içerisinde kaybolan çocuklardık.

“Deniz! Abicim gel yanıma hadi gidiyoruz.”
“Geliyorum hemen!”

Bu hayatta yapayalnızdık, bir tek abim ve ben. Ne bir evimiz barkımız vardı kafamızı sokabileceğimiz ne de umutsuzluğa düştüğümüzde yaslanabilecek bir ailemiz. Sadece ikimiz vardık bu koskoca dünyada, sadece birbirimize sahiptik. Biz sadece yaşamak istedik başka hiçbir şey değil. Belki sahip olduğumuz başka bir şey yoktu ama birbirimize sahiptik bu da yeterli değil miydi?

Abimi takibe başladım hemen. Kağıtların arasında geçen bir hayatı vardı onun da. Kağıt toplayıcılığı kolay bir iş değildi bütün gün bir parça kağıdın peşinden koşuyordu. Bazen kocaman bir karton bulup sevinirdi bazense elindeki bir parça defter ile dönerdi. Sonucu her ne olursa olsun yüzündeki gülümseme bir türlü sönmezdi. Nasıl bu işi yaptığını anlayamıyordum. Biz insanların gözünde sadece kağıt parçalarının arasında kaybolan kimliksiz kişilerdik, bir saniyelik de olsa buradaydık ama bizi hatırlayan hiçbir zaman olmazdı. Acaba o bu konu hakkında ne düşünüyordu?

Ben bu derin düşüncelere dalmış ilerlerken birden bir gövdeye çarptım, kafamı hafifçe kaldırdığımda abimin şaşırılmış ama muzipçe gülen gözleriyle karşılaştım, benim kahve gözlerimin aksine onun ela gözleri vardı, annemden almış olmalıydı bu gözleri. Ama ben nereden bileceğim elimde annemin sadece bir fotoğrafı vardı, o da bizi terk etmeden çok önce çekilmiş bir fotoğraftı.

“Ne oldu Deniz yine derin derin düşünüyorsun? Karadeniz’de gemilerin mi battı, nedir bu hal?”
“Bi şey yok ya, sadece kafama bir şey takıldı onu kurcalıyordum biraz.”
“Ha bana sor istersen belki sana yardımcı olabilirim, ne dersin?”
“Sen hani kağıt topluyorsun ya, insanlar da kötü kötü bakıyorlar bazen. Neden böyle yapıyorlar, kağıt toplamak kötü bir şey mi? Bizi neden insan yerine koymuyorlar?”
“Deniz Deniz, ben şimdi nasıl anlatayım sana bunu. Çok farklı bir dünya bu, senin daha içine girmediğin, fark edemeyeceğin bir dünya. Belki de en iyisi senin gibi hep çocuk kalmak, ama ne yazık ki bu da mümkün değil.”
“Ama sen yine de anlatmayı dene ya. Valla gerçekten çok merak ettim!”
“Ah Deniz, biz ne yapacağız senin bu merakını! Bak şimdi sana şöyle anlatmaya çalışayım... Çoğunluk hayatı siyah ve beyaz olarak ikiye ayırır. Bunları sana iyiler ve kötüler şeklinde anlatabilirim. Ama şöyle bir gerçek var ki hayat her zaman siyah ve beyaz diye ayrılmamıştır, araya bazen griler kaçabilir, hatta bu griler farklı tonlarla karşımıza çıkabilir.”
“Yani insanlar masallardaki gibi sadece iyi ve kötü değiller mi, gri de olabilirler mi?”

“Evet Deniz’cim, hayat farklı renkler ve tonlarda karşımıza gelebilir ve bu çok doğal. Ama ne yazık ki çoğu kişi bunun farkında değil. Bu kişiler bizim gibileri direkman siyahların grubuna atarlar.”

“Ama biz onlara kötü bir şey yapmadık ki, bu haksızlık! Bildiğin bu siyah karanlığının içerisinde kaybolmaya zorluyorlar bizi!”

“Karanlığın içerisinde kaybolan noktalar mıyız, yoksa o karanlığı yaratanlar mı bilemem Deniz. Tek bildiğim bu hayatın eşit olmadığı.”

Derin düşünceler ile ilerlemeye başladı yine abim. Acaba hata mı yapmıştım ona bu soruyu sorarak. Gerçekten de karanlığın içinde kaybolan ruhlar mıydık, yoksa karanlığın yaratılışında oynayanlar mı. Biz sadece bu çöpten krallığın gölgesinde yaşayan ruhlardık belki, nereye gideceğini bilmeyen, yaşamla ölümün arasında sıkışmış ruhlar.

Bu sırada sessizce kendi küçük çöküntü yığınımıza doğru gidiyorduk. Buraya ev denebilir miydi? Bilmem, bilemem, belki de hayır çünkü doğru düzgün duvarları bile yoktu, çatı desen birkaç tente birkaç ahşap parçası. Yıllar önce yıkılmış eski ahşap bir ev kısacası. Ama burası bizim beraber olduğumuz, zamanımızı geçirdiğimiz, dış dünyadan korunduğumuz yerd. O zaman pekala burası da bir ev sayılabilirdi. Zaten ev dediğin yer dört duvardan değil sevgiden oluşan yer değil miydi, yuva değil miydi?

Yavaş yavaş abim yine konuşmaya başladı eve doğru yaklaşırken. Yine yüzünde durgun hafif hüznü bir ifade vardı, acaba bu sefer ne düşünüyordu.

“Hadi bakalım Deniz eve geldik. Bu arada sana bir sorum var.”

“Tabi, sor hemen.”

“Evet biliyorum bu hayat mükemmel değil ama gerçekten birazcık da olsa mutlu musun? Herhangi bir şikayetinin var mı? Sanki şu sıralar sana biraz yükleniyormuş gibi hissediyorum da.”

“Neden böyle bir şey sordun ki? Bak ne güzel bir evimiz var, sonraaa daha bir sürü harika şeyimiz var. Ah, hatta evcil hayvanlarımız var!”

“Deniz, sana son kez söylüyorum onlar fareler ve evcil hayvan kesinlikle değiller.”

“Sen ne dersin de onlar benim canlarım. Ama sonuç olarak bence hayatımız mükemmel, daha hayattan ne isteyebiliriz ki! Evet her şeyimiz yok biliyorum ama ben böyle gerçekten çok mutluyum!”

Benim bu büyük neşem ve kocaman gülüşümle abimin de soluk asık suratı yavaş yavaş sırıtmaya başladı. Sonunda da büyük bir kahkaha patlattı elleriyle saçımı karıştırırken.

“Ah Deniz, keşke bazen senin kadar neşeli olsam diyorum. Nasıl mutluluktur bu böyle. Ben diyorum acaba yaşamak gerçekten bu mu, biz mi yaşıyoruz hayatı, onlar mı. Sonra bir anda sen gelip bana çok farklı bir dünyayı gösteriyorsun. Sen hiç değişme olur mu, hep böyle kal.”

“Haha, neden umutsuzluğa düşeyim ki ben, hem umutsuzluğa düşersen senin gibi çok çirkin bir köpek gibi gözükürüm!”

“Gel bakayım sen buraya, kim çirkin köpekmiş!” deyip peşimden gülererek kovalamaya başladı. Ben de kaçmak için fırsat bulup tahta parçalarının üzerinden atlayarak ev dediğimiz moloz yığınının içerisinde koşuşturmaya başladım. Hayat belki de bir hediyeydi insana ve bize kalmıştı o hediyeyi nasıl kullandığımız. Abim artık iyice bana yaklaşırken ve benim de nefesim tükenirken tekrardan bağırmağa başladım.

“Pes pes, pes ettim! Kovalama beni!”

“Pes yok, sen gel buraya. Seni bir elime geçireyim nasıl gıdıklayacağım göreceksin!”

“Aaaa, hayır!”

Bütün bu tantananın sonucunda ikimiz de yorgun düşüp zemine uzandık nefes nefese bir halde. Belki de bu çatlamış duvarların arasında hayatı yaşanabilir kılan şey bizim bu ufak oyunlarımızdı. Acaba gerçekten de hayatı sevmek için bir şeye ihtiyacımız var mıydı? Bu küçük olaylar bizi hayata bağlayan ipler miydiler?

“Filozof ne düşünüyorsun yine?”

“Hiiiç, senin dediklerin üzerine düşünüyorum. Sence bu hayat nasıl yaşanmalı?”

“Hmm, güzel soru ama cevabını sana veremeyeceğim. Bence herkes hayatı farklı şeyler için yaşar.”

“Ama bir cevap vermen gerekseydi bu ne olurdu? Hadi bi cevap ver!”

“O zaman sana şöyle diyeyim. Ben hayatı umutlarım için yaşıyorum. Evet bazen umutlarım çamurun içine batıyor ve bu çok doğal.”

“Ama umutlarının batması seni çok üzmüyor mu?”

“Herkesi üzer bu Deniz. Ama ben sonrasında farklı bir şey düşünüyorum. Biz bu hayatı çamurun içerisine gizlenmiş umut parçalarından öğrenmedik mi? Neden üzülelim, bu hayatı tanımak için yeni bir şans değil mi?”

“Ama bu umutları kaybetmek yine de hoş değil, umut bulmak kolay değil ne de olsa o kadar çamurun içerisinde.”

“Ama Deniz umut her zaman olan bir şey değildir ki. Hatta belki de hayatta umut hiç yoktu ve onu yaratanlar bizlerdik. Bazen bu umut parçalarını çamura düşürdük ama her daim bu parçalar bize geri dönmenin bir yolunu buldular.”

“Hiç böyle düşünmemiştim. Acaba ben bu hayatı ne için yaşıyorum? Bence-”

“Şimdi bir cevap vermek için kendini zorlama, üzerine biraz düşün sonra tekrar konuşuruz. Emin olmadan bir hedefe körü körüne odaklanmanı istemem Deniz. Hadi gel şimdi hava kararıyor, ateşi yakayım ben, sen de yatakları yap yerde.”

“Tamam o zaman. Hemen hazırlayayım yatakları da.”

Böylece evimizi, yuvamız olan moloz yığınını, düzenlemeye başladık. Bu akşam soğuk olacaktı, ne de olsa artık kışa girmiştik. Martılar son çığlıklarını atarken hava ise yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Acaba bir zaman biz de bu martılar kadar özgür olabilecek miydik, o aydınlık semalarda uçabilecek miydik?

“Hadi Deniz, artık yatalım çok geç olmadan, yarın uzun bir gün olacak.”

“Tamam yatalım ama yatmadan önce biraz konuşabilir miyiz? Henüz uyumak istemiyorum da.” Hafif bir tebessüm ile “Tabii ki ne hakkında konuşmak isterdin.”

“Sanırsam ben neden yaşadığımı buldum ama bunu söylemeden önce sana birkaç soru soracağım.”

“Tabii ki sor bakalım.”

“Sence bu çöpten krallığın dışarısında bir hayat var mı?”

“Hmm, güzel bir soru. Böyle bir hayat tabii ki vardır, moloz yığınlarının arasında olamayan bu aşılmaz duvarların arkasında bir hayat. Belki orada her şey daha güzeldir, ama kim bilebilir ki bunu?”

“Peki var desem ve oraya gitmek bir şekilde mümkün desem bana inanır mısınız?”

“Sana her zaman inanırım Deniz ama aynı zamanda da gitmenin aşırı zor olacağını düşünüyorum.”

“Bence biraz düşün. Hatta martıları düşün. Bak ne güzel uçuyorlar.”

“Haha, güldürme beni Deniz. Nasıl uçalım biz martılar gibi. Mümkün mü sence bu?”

“Uçmak için gerçekten de ayaklarının yerden kesilmesine gerek var mıdır?”

Çıtırdayan ateşin arkasından derin derin bana baktı. Gözleri çakmak çakmak bakıyordu. Acaba kafasında ne olup bitiyordu. Belki de ayaklarını yerden kesmeden uçmanın yolunu arıyordu. Abim düşünürken tekrardan konuşmaya başladım.

“Ateşin bu sıcaklığı ve cızırtılı sesi sence de bu çöpten krallığı aydınlatmıyor mu?”

“Gerçekten de bu çöpten krallığı aydınlatıyor ama aynı zamanda da uçmak isteyenlerin içini. Sanırsam ne demeye çalıştığını az çok anladım. Ama sanki sen açıklasan daha iyi olacak Deniz.”

“Bence insanlar hayalleri oldukça yaşar. Onları ayakta tutan hayalleridir.”

“Peki bu hayallerin gerçekleşmezse ne olur?”

“Eğer hayalleri gerçekleştirmek mümkün değilse hayallerde yaşamayı deneyebilir miyiz?”

“Neden olmasın Deniz.”

Artık martıların çığlıkları tamamen durmuştu ve ay gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı. Belki de yıldızlar hiç olmadıkları kadar parlaktı bu gece, sadece biz farkında değildik. Belki de gerçekten hayallerde uçarak onlara ulaşmak gerçekten de mümkündü.

“Peki Deniz eğer bu hayallerin gerçekleşmeseydi, onlardan vazgeçer miydin?”

“Pes etmek aklımdan bile geçmezdi. Sen zaten bana bunu öğretmedin mi? Biz hep böyle değil miydik? Evet belki de hiçbir zaman yeterince güçlü değildik bunları başarmak için ama bu hiçbir zaman pes etmek için bir neden olmadı. Neden şimdi her şeyden vazgeçeyim ki?”

“Deniz, belki de haklısındır... Dürüst olmak gerekirse bu konuda doğru yanlış hiçbir şey bilmiyorum. Ama belki de bu konunun gizemi budur.”

“Belki de gizemi budur. Belki de bizi hayatta, ayakta tutan bu hayallerimizdir ya da bu hayallerimizin getirdiği sıradan zaferlerdir.”

“Belki de bu sıradan zaferler sayesinde yaşıyoruzdur.”

İlerleyen saatlerde artık hiçbir şey kalmamıştı. İki tane yer yatağında yatan gökyüzünde bakan çocuk, cılız bir ateş ve yukarıdan onlara bakan ay ve yıldızlar.

“Deniz, rüzgarın sesini duyuyor musun? Belki şu an uzaktan bizi çağırıyor, ona doğru uçmamız için.”

“Belki de sadece ona doğru uçmalıyız, hayallerimizde engel olmamalı. Sence farelerim de bizim gibi hayal görüyor mudurlar? Acaba rüzgar onları da çağırıyor mudur?”

Son bir ufak tebessüm ile “Deniz farelerin evcil hayvan olmadığı konusunda kararlaştırmamış mıydık biz seninle?”

Ece Günkut